Lietas Nr. C31409411
Lietas arhīva Nr. CA-0354-14/26

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

2014.gada 19.februārī

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese Žanete Žimante,

tiesneses Gunta Ozoliņa un Silvija Sēbriņa,

ar sekretāri /Vārds,Uzvārds/,

piedaloties prasītājam /pers. B/, atbildētāja /pers. C/ pilnvarotai pārstāvei /pers. D/,

atklātā tiesas sēdē Rīgā, Brīvības bulvārī 34, izskatīja civillietu /pers. B/ prasībā pret /pers. C/ par /pers. C/ atstumšanu no mantojuma un /pers. B/ atzīšanu par mantinieku, sakarā ar /pers. B/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2013.gada 8.aprīļa spriedumu.

Aprakstošā daļa.

2011.gada 1.jūnijā /pers. B/ (turpmāk – Prasītājs) Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā cēla prasību (ar 11.01.2013. grozījumiem) pret /pers. C/ (turpmāk – Atbildētājs) par /pers. C/ atstumšanu no mantojuma un /pers. B/ atzīšanu par mantinieku uz /pers. E/ (turpmāk- R.Z.) atstāto mantojumu - nekustamo īpašumu /adrese A/, Rīgā, un d/s /adrese B/.

Prasības pieteikumā norādīts, ka 2011.gada 16.martā nomira Prasītāja vecmāmiņa- R.Z. Pēc viņas nāves atklājās mantojums- dzīvoklis Nr.115, kas atrodas /lelā/ ielā Nr.40 k-1, kadastra Nr./numurs A/, reģistrēts Rīgas pilsētas zemesgrāmatu nodaļas nodalījumā Nr./numurs/, un/adrese B/, apzīmējums kadastrā /numurs/, reģistrēts Rīgas rajona zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs B/. Nekādu rakstisku rīkojumu savam nāves gadījumam R.Z. neatstāja, bet neskaitāmas reizes savā dzīves laikā mutiski paziņoja, ka visu savu mantu, kas ir un turpmāk varētu atklāties, novēl savam vienīgajam mazdēlam- Prasītājam. Mirušajai R.Z. ir dēls- Atbildētājs, kurš tiesvedības laikā ir apstiprināts mantojuma tiesībās pēc likuma uz R.Z. mantu, lai gan R.Z. ir vēlējusies viņu izstumt no mantojuma sakarā ar viņa uzvedību, proti, slikto izturēšanos un attieksmi pret saviem tuviniekiem- R.Z. un Prasītāju. Atbildētājs pret savu māti- R.Z. un Prasītāju, izturējies cietsirdīgi, bija vardarbīgs gan fiziski, gan psiholoģiski. R.Z. liecinieku klātbūtnē vairākkārt norādīja, ka savu mantu nenovēlēs savam dēlam- Atbildētājam, tādējādi viņu izstumj no mantiniekiem. Citi R.Z. mantinieki Prasītājam nav zināmi.

Prasība pamatota ar Civillikuma 404.panta 1.punktu, 427., 428.pantu.

2011.gada 28.jūlijā tiesā saņemti Atbildētāja rakstveida paskaidrojumi par prasību (ar 22.02.2013. papildinājumiem), kuros norāda, ka prasību neatzīst.

2013.gada 8.aprīlī Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesa nosprieda noraidīt Prasītāja pieteikumu.

Pirmās instances tiesa atsaucās uz Civilprocesa likuma 309.panta pirmo daļu (redakcijā uz pieteikuma iesniegšanas dienu), kas noteic, ka, ja testators savu pēdējo gribu izteicis mutvārdos, tiesa pēc ieinteresēto personu pieteikuma var konstatēt un formulēt mutisku testamentu. Konstatēja, ka 2011.gada 16.martā mirusi R.Z., neatstājot rakstisku pēdējās gribas rīkojuma aktu. 2011.gada 11.aprīlī Atbildētājs pieņēmis savas mātes R.Z. atstāto mantojumu, ir lūdzis apstiprināt viņu mantojuma tiesībās, savukārt, Prasītājs lūdzis tiesu konstatēt un formulēt R.Z. mutisko testamentu, ar kuru tā savu mantu ir novēlējusi mazdēlam - Prasītājam. Tiesa norādījusi uz Civillikuma 460.pantu, kas paredz, ka, ja mantojuma atstājējam ārkārtīgu apstākļu dēļ nav iespējams taisīt rakstisku privātu vai publisku testamentu, tad viņam ir tiesība izteikt savu pēdējo gribu mutiski. Atbilstoši minētā panta otrajai daļai, šāds mutisks testaments testatoram jāizteic divu šim nolūkam pieaicinātu liecinieku klātbūtnē, uz kuriem attiecināmi 448.panta noteikumi, ar to izņēmumu, ka liecinieku lasīt un rakstīt prašana šajā gadījumā nav nepieciešama. Bez tam arī norādījusi uz juridisko literatūru, kur,

komentējot minēto tiesību normu, R.Krauze paudis, ka ārkārtēji apstākļi pēc sava rakstura nav saistīti ar paša testatora personu, piemēram, ar viņa paša pēkšņu saslimšanu, par šādiem ārkārtējiem apstākļiem, piemēram, liecina avārijas situācija, dabas stihiska nelaime, ārkārtēja situācija ekspedīcijā u.tml. (Civillikuma komentāri: Mantojuma tiesības. R.: Mans īpašums, 1997. 83.lpp.), un arī J.Kalniņš paudis, ka ar ārkārtīgiem apstākļiem būtu jāsaprot visi tie gadījumi un situācijas, kas atbilst *force majeure* jēdzienam civiltiesībās, t.i., objektīvi no tiesību subjekta gribas neatkarīgi un ar viņa spēkiem nenovēršami notikumi un stāvokļi, kas tā vai citādi rada nepārprotamus vai grūti pārvaramus šķēršļus parasto likuma formalitāšu izpildīšanai (J.Kalniņš. Priviliģētie testamenti pēc Latvijas Civillikuma. Rīga, 1938, 20.lpp.). Pirmās instances tiesa nekonstatēja pamatu atzinumam, ka laikā, kad R.Z. izteikusi nodomu savu mantu novēlēt Prasītājam, būtu iestājušies kādi ārkārtēji apstākļi, kā rezultātā tā nevarēja taisīt rakstisku privātu vai publisku testamentu. Vadoties no Civilprocesa likuma 5.panta sestajā daļā norādītā, ka piemērojot tiesību normas, vērā ir ņemama judikatūra, tiesa atsaucās uz Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta 2004.gada 7.aprīļa spriedumu lietā Nr.SPC-16, kurā noteikts, ka mutiska priviliģēta testamenta taisīšanai ir prasīta divu apstākļu kopība - ārkārtēji apstākļi, kādos nokļuvis testators, kā arī neiespējamība šajos apstākļos testamentu uzrakstīt nedz pašam testatoram, nedz kādam citam klātesošajam, turklāt, par Civillikuma 460.pantā minētajiem ārkārtējiem apstākļiem atzīstami gadījumi un situācijas: nepārvaramā vara un citi no mantojuma atstājēja neatkarīgi un nenovēršami, dzīvību un veselību apdraudoši notikumi, kuri vērtējami atkarībā no konkrētās situācijas. Arī Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta Tiesu prakses apkopojumā strīdos par mantojuma tiesībām (2007.gads) norādīts, ka par ārkārtēju apstākli Civillikuma 460.panta izpratnē nav atzīstama vispārēja pēkšņa saslimšana. Ievērojot minēto, tiesa atzina, ka Prasītāja pieteikums par mutiska testamenta konstatēšanu, kuru it kā izteikusi R.Z., ir noraidāms.

Vienlaicīgi tiesa noraidīja prasījumus atzīt, ka Atbildētājs atstumjams no R.Z. atstātā mantojuma, un atzīt Prasītāju par faktisko R.Z. mantinieku. Ievērojot Civillikuma 427.pantā noteikto, ka ar atstumšanu no mantojuma jāsaprot rīkojumā nāves gadījumam izteiktā griba, lai tas, kam ir tiesība mantot pēc likuma, nekļūst par mantinieku, un lietā nekonstatējot mutisku testamentu, tiesa norāda, ka tai nav pamata Atbildētāju atstumt no mantojuma, jo neatraidāmo mantinieku var atstumt no mantojuma tikai pats testators testamentā (Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta Tiesu prakses apkopojums strīdos par mantojuma tiesībām (2007.gads, 16.lpp.)). Sprieduma norādīts, ka tiesa nav konstatējusi nevienu Civillikuma 428.pantā noteiktu priekšnosacījumu Atbildētāja atstumšanai no mantojuma.

2013.gada 30.aprīlī par iepriekš minēto tiesas spriedumu apelācijas sūdzību iesniedza Prasītājs, apelācijas instances tiesu lūdzot prasību apmierināt.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka pirmās instances tiesas spriedums ir nepamatots, jo tiesa bez motīviem priekšroku devusi Atbildētāja pārstāves paskaidrojumiem, bez ievērības atstājot Prasītāja paskaidrojumus un liecinieces liecības. Lai gan nekādus rakstveida rīkojumus savam nāves gadījumam R.Z. nav atstājusi, savā dzīves laikā viņa vairākkārt mutiski paziņoja, ka visu savu mantu, kas ir un turpmāk varētu atklāties, novēl savam vienīgajam mazdēlam- Prasītājam. Rakstveida testamentu vecmāmiņa nepaguva uzrakstīt, jo pēkšņi nokļuva slimnīcā, nepaguva nedz pieaicināt notāru, nedz taisīt testamentu liecinieku klātbūtnē, kas viņai pēkšņās saslimšanas dēļ bija pilnīgi neiespējami. Toties, braucot uz slimnīcu, viņa vairākas reizes ap liecināja, ka visu savu mantu atstāj Prasītājam. Tiesa ir liegusi Prasītājam realizēt tiesības uz pierādījumu iesniegšanu- liecinieku liecībām.

Motīvi Atbildētāja atstumšanai no mantojuma ir norādīti prasības pieteikumā. Tiesas sēdē Prasītājs ir paskaidrojis un norādījis uz papildus apsvērumiem par R.Z. nolūku Atbildētāju atstumt no mantojuma. Proti, Atbildētājs gan pret Prasītāju, gan pret R.Z. pielietojis fizisku spēku, traumējis arī psiholoģiski. Tad, kad R.Z. redzēja, ka mazdēla- Prasītāja, dzīvībai draud briesmas, viņa paņēma Prasītāju savā aizgādnībā un rūpējās, lai viņš izaugtu par pilntiesīgu Latvijas pilsoni. R.Z. Prasītāju ļoti mīlēja un arī R.Z. Prasītājam bija vismīļākais cilvēks. Savukārt, Atbildētājs bieži lamāja R.Z., arī fiziski iespaidoja un pazemoja ar dažādiem lamu vārdiem. Pēc R.Z. nāves viņš draudēja nogalināt Prasītāju, ja tas pieņems R.Z. mutiski novēlētu mantojumu. Liecinieku klātbūtnē R.Z. ir teikusi, ka nekādā gadījumā savu mantu nenovēlēs savam dēlam- Atbildētājam, un izstumj viņu no mantiniekiem. Ņemot vērā minēto, lietā iesniegtos pierādījumus un tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, Prasītājs uzskata, ka prasība ir pierādīta.

Apelācijas sūdzības iesniedzējs- Prasītājs, tiesas sēdē prasību un apelācijas sūdzību uzturēja uz tajās norādītā pamata. Paskaidroja, ka pušu strīds ir izšķirams prasības kārtībā, tas ir par Atbildētāja atstumšanu no mantojuma un Prasītāja atzīšanu par mantinieku uz visu R.Z. atstāto mantojumu. Norādīja, ka nekādu rakstveida rīkojumu R.Z. saistībā ar savu mantu nav atstājusi, bet vairākkārtīgi mutiski ir norādījusi, ka vēlas to atstāt Prasītājam, savukārt Atbildētāju ir vēlējusies atstumt no mantošanas sakarā ar slikto izturēšanos pret viņu un Prasītāju. Paskaidroja, ka iepriekš testaments nav sastādīts, jo R.Z. jutusies pietiekami labi, kā arī Prasītājs bija ņēmis aizdevumus.

Atbildētāja pilnvarotā pārstāve tiesas sēdē prasību un apelācijas sūdzību neatzina. Paskaidroja, ka lietā nav konstatējams mutisks testaments, no kā varētu secināt mantojuma atstājējas gribu, kā arī nav konstatēti likumā noteiktie priekšnoteikumi personas atstumšanai no mantojuma. Atbildētājs ir atzīts par R.Z. likumisko mantinieku. Testamenta sastādīšana ir loģiska un racionāla rīcība gadījumos, kad pastāv problēmattiecības, taču konkrētajā gadījumā 20 gadu laikā testaments tā arī nav ticis sastādīts. Liecinieku liecības apliecina R.Z. domu par mantas novēlēšanu mazdēlam, tomēr Civillikums testamentam paredz noteiktu formu, un R.Z., pie apstākļiem, kad varēja taisīt privātu testamentu, to nav izdarījusi.

Motīvu daļa.

Civillietu tiesu kolēģija, ņemot vērā lietas dalībnieku sniegtos paskaidrojumus, pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos rakstveida pierādījumus, izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, atzīst, ka prasība ir noraidāma.

Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums neatbilst Civilprocesa likuma 192.pantā noteiktam pienākumam taisīt spriedumu, stingri ievērojot prasības pieteikumā norādītu prasības priekšmetu un pamatu, nepārsniedzot prasījuma robežas, jo, kā tas redzams no pārsūdzētā sprieduma, tiesa izskatījusi ne vien Prasītāja prasījumus, bet arī sākotnēji tiesai iesniegto pieteikumu, neraugoties uz to, ka, realizējot Civilprocesa likuma 74.panta trešās daļas 3.punktā noteiktās tiesības grozīt prasības pamatu un priekšmetu, Prasītājs par prasības priekšmetu ir norādījis savas aizskartās tiesības uz visu R.Z. atstāto mantojumu, un pamatu- Atbildētāja atstumšanu no R.Z. mantojuma un Civillikuma 404.panta 1.punktu, 427. un 428.pantu (lietas 55.- 57.lapa). Šādu prasības pieteikuma grozījumu pirmās instances tiesa ir pieņēmusi izskatīšanai (lietas 58.lapa), bet, neraugoties uz to, spriedums taisīts par mutiska testamenta konstatēšanu sevišķās tiesāšanās kārtībā. To, ka Prasītāja nolūks ir bijis prasības kārtībā izšķirt pušu strīdu par Prasītāja tiesībām uz R.Z. atstāto mantojumu, apliecina ne vien iepriekš norādīti izskatīšanai pieņemtie prasības pieteikuma grozījumi, bet arī Prasītāja paskaidrojums apelācijas instances tiesas sēdē. Tomēr, tā kā pirmās instances tiesas sprieduma motīvu daļa satur tiesas motīvus attiecībā uz prasības pieteikuma grozījumos norādītajiem prasījumiem, Civillietu tiesu kolēģija nekonstatē Civilprocesa likuma 427.pantā noteiktu pamatu pirmās instances tiesas sprieduma atcelšanai, bet gan, vadoties no Civilprocesa likuma 426.panta, atzīst, ka Prasītāja prasība pēc būtības ir izskatāma apelācijas instances tiesā.

Kā izriet no pušu sniegtajiem paskaidrojumiem tiesā, to starpā nav strīda par faktiem, ka R.Z., kura mirusi 2011.gada 16.martā, ir Atbildētāja māte un Prasītāja vecmāmiņa. Šos faktus apstiprina arī lietā esošie Dzimtsarakstu nodaļas izsniegtie dokumenti (lietas 10.- 12.lapa), tādēļ, vadoties no Civilprocesa likuma 104.panta, tiesa šos faktus atzīst par pierādītiem.

Pušu starpā pastāv strīds par to, vai R.Z. ir atstūmusi savu dēlu- Atbildētāju, no mantojuma un tas, atbilstoši Civillikuma 404.panta 1.punktam, mantošanas tiesības rada R.Z. mazdēlam- Prasītājam.

Civillikuma 427.panta pirmā daļa noteic, ka ar atstumšanu no mantojuma jāsaprot rīkojumā nāves gadījumam (testamentā, Civillikuma 418.pants) izteiktā griba, lai tas, kam ir tiesība mantot pēc likuma, nekļūst par mantinieku. Tas nozīmē, ka atstumšana no mantojuma ir tikai testatora privātas dabas griba un, lai konstatētu Atbildētāja atstumšanu no R.Z. atstātā mantojuma, tiesai ir nepieciešams konstatēt šādu R.Z. pausto gribu testamentā. Turklāt, ņemot vērā, ka atstumšana no mantojuma ir testatora izteikta griba testamentā, tiesa atzīst, ka Prasītāja argumentiem par Atbildētāja vardarbīgu attieksmi pret Prasītāju un R.Z., R.Z. rūpēm par Prasītāju un Prasītāja rūpēm par R.Z., Prasītāja dalību R.Z. bēru organizēšanā, pušu strīda izšķiršanai lietā nav juridiskas nozīmes, jo, atbilstoši Civillikuma 427.pantam, lejupējā atstumšana no mantojuma ir pieļaujama tikai ar testamentu, bet Civillikuma 428.pants, ar kuru Prasītājs pamato prasību, noteic vien gadījumus, kādos testatoram rodas tiesība šādu testamentu taisīt.

Pušu starpā nav strīda par to, ka nedz publisku, nedz privātu testamentu rakstveidā R.Z. taisījusi nav, bet gan pastāv strīds par to, vai pēdējo gribu (testamentu) R.Z. ir izteikusi mutiski.

Atbilstoši Civillikuma 460.pantam, mutisks pēdējās gribas rīkojums ir pieļaujams vien tad, ja mantojuma atstājējam nav iespējams testamentu taisīt rakstiski (pirmā daļa), turklāt mutisks testaments taisāms divu šim nolūkam pieaicinātu liecinieku klātbūtnē. Tas nozīmē, ka Prasītāja apgalvojumu, ka R.Z. savas dzīves laikā nepārprotami izteica gribu visu savu mantu pēc savas nāves atstāt Prasītājam un izstumt Atbildētāju no mantojuma, tiesa var atzīt par pierādītu vien tad, ja konstatē, ka šādu gribu R.Z. paudusi, pastāvot objektīviem, no viņas gribas neatkarīgiem šķēršļiem testamenta taisīšanai rakstveidā, turklāt šāda griba pausta mutvārdu testamenta taisīšanas nolūkā pieaicinātu liecinieku klātbūtnē.

Civillietu tiesu kolēģija nekonstatē pamatu atzinumam, ka gribu atstumt Atbildētāju no mantojuma R.Z. būtu paudusi speciāli šim nolūkam aicinātu liecinieku klātbūtnē. Uz šādiem lieciniekiem Prasītājs tiesai nav norādījis, bet gan no pēc Prasītāja iniciatīvas aicināto un tiesā nopratināto liecinieku /pers. P/ un /pers. R/ liecībām (lietas 76., 119.lapa) redzams, ka, lai arī šīm personām R.Z. bija paudusi, ka savu mantu vēlas atstāt mazdēlam (Prasītājam), tās nesatur ziņas par to, ka šīs personas, pastāvot objektīviem šķēršļiem testamentu taisīt rakstveidā, R.Z. būtu pie sevis aicinājusi speciāli nolūkā mutvārdos paziņot testamentu. Turklāt, no liecinieces /pers. P/ liecībām redzams, ka R./pers. S//pers. P/, atbildot uz jautājumu, teikusi, ka vēlas, lai /vārds/ (Prasītājs) paliktu dzīvot viņas dzīvoklī, bet zemes gabals lai paliek dēlam (Atbildētājam), kas ir pretrunā Prasītāja apgalvojumam, ka R.Z. paudusi vēlmi atstumt Atbildētāju no mantojuma un visu mantu atstāt Prasītājam. Nedz lieciniece /pers. P/, nedz liecinieks /pers. R/ nav norādījis uz apstākļiem, kas liecinātu par tādām Atbildētāja darbībām pret R.Z., kas radītu R.Z. kā augšupējai (mātei) Civillikuma 428.pantā noteiktu pamatu Atbildētāja kā lejupējā (dēla) atstumšanai no mantojuma.

Prasītāja norādīto par to, ka rakstveida testamentu R.Z. taisīt nav bijis iespējams sliktā veselības stāvokļa dēļ (atradās stacionārā), Civillietu tiesu kolēģija atzīst par nepamatotu, jo kā izriet no liecinieku liecībām, R.Z. teikusi, ka vēlas, lai viņas mantu manto Prasītājs, neatrodoties stacionārā vai jebkādos apstākļos, kuros rakstveida testamentu taisīt nebūtu bijis iespējams, turklāt, kā tas pareizi norādīts pirmās instances tiesas spriedumā, attiecībā uz Civillikuma 460.panta interpretāciju par mutvārdu testamentu tiesību teorijā un judikatūrā ir atzīts, ka par ārkārtēju apstākli Civillikuma 460.panta izpratnē nav atzīstama vispārēja pēkšņa saslimšana (Civillikuma komentāri: Mantojuma tiesības. R.: Mans īpašums, 1997. 83.lpp.; J.Kalniņš. Priviliģētie testamenti pēc Latvijas Civillikuma. Rīga, 1938, 20.lpp.; Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta 2004.gada 7.aprīļa spriedums lietā Nr.SPC-16; Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta Augstākās tiesas Judikatūras nodaļas Tiesu prakses vispārinājums strīdos par mantojuma tiesībām (2007.gada oktobris), arī secinājumu daļas 27.punkts).

Pierādījumus, kas saturētu jelkādas ziņas par to, ka R.Z. pastāvēja objektīvs pamats mutvārdu testamenta taisīšanai, atstumjot Atbildētāju no mantojuma, un speciāli šim nolūkam viņa būtu aicinājusi lieciniekus, Civillietu tiesu kolēģija lietā nekonstatē.

Ņemot vērā iepriekš norādīto kopumā, Civillietu tiesu kolēģija par nepierādītu atzīst Prasītāja apgalvojumu, ka R.Z. savu dēlu- Atbildētāju, no mantojuma atstūmusi. Savukārt, tā kā netiek konstatēta Atbildētāja, kas ir mantojuma atstājējas dēls, atstumšana no R.Z. atstātā mantojuma, tiesai nav pamata konstatēt Prasītāja, kas ir mantojuma atstājējas mazdēls, tiesības uz R.Z. atstāto mantojumu, jo, atbilstoši Civillikuma 404.panta 1.punktam, manto tie mantojuma atstājēja lejupējie, starp kuriem nav citu lejupējo, kam būtu tiesība mantot. Līdz ar to Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka nedz prasības pieteikumā, nedz apelācijas sūdzībā norādītie apstākļi

un lietā iesniegtie pierādījumi nerada Civillikuma 427. un 404.pantā noteiktu pamatu prasības apmierināšanai, un nonāk pie secinājuma, ka prasība ir noraidāma.

Ievērojot, ka celtā prasība tiek noraidīta, atbilstoši Civilprocesa likuma 42.panta otrajai daļai, iepriekš nesamaksāto tiesas izdevumu samaksas pienākums gulstas uz Prasītāju. Ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi pirmajā instancē ir 16,15 *euro* (LVL 11,35) un apelācijas instancē- 6,20 *euro* (LVL 4,36, lietas 1., 2., 103.lapa), kas kopā veido 22,35 *euro* (LVL 15,71). Līdz ar to, ievērojot Prasītāja samaksātos ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 4,70 *euro* (LVL 3,30, lieta 5.lapa) apmērā, no Prasītāja valsts ienākumos piedzenami iepriekš nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 17,66 *euro* (LVL 12,41) ko veido starpība starp reāli esošajiem izdevumiem un Prasītāja iepriekš samaksātajiem (LVL 15,71 - LVL 3,30).

Termiņš sprieduma labprātīgai izpildei daļā par tiesas izdevumu piedziņu tiek noteikts, ievērojot Civilprocesa likuma 204.^{1}panta noteikumus.

Rezolutīvā daļa.

/pers. B/ prasību pret /pers. C/ par /pers. C/ atstumšanu no mantojuma un /pers. B/ atzīšanu par mantinieku noraidīt.

Piedzīt no /pers. B/, personas kods /personas kods/, par labu valstij ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 17,66 *euro* (septiņpadsmit *euro* un 66 centus).

Sprieduma labprātīgai izpildei daļā par tiesas izdevumu piedziņu noteikt termiņu- 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas. Labprātīgi izpildot spriedumu šajā daļā, norādītajā termiņā maksājumu apliecinošu dokumentu iesniegt Rīgas apgabaltiesā.

Spriedumu var pārsūdzēt Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā 30 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas, kasācijas sūdzību iesniedzot Rīgas apgabaltiesā.

Pilns spriedums sastādīts 2014.gada 24.aprīlī.

Tiesneses Ž.Žimante

G.Ozoliņa

S.Sēbriņa